II

(Nem jogalkotási aktusok)

RENDELETEK

A BIZOTTSÁG (EU) 2023/1640 FELHATALMAZÁSON ALAPULÓ RENDELETE

(2023. június 5.)

a biomassza és a fosszilis üzemanyagok közös eljárásban való feldolgozásából származó bioüzemanyagok és közlekedési célú biogázok részarányának meghatározására szolgáló módszertanról

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre,

tekintettel a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának előmozdításáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/2001 európai parlamenti és tanácsi irányelvre ([1]) és különösen annak 28. cikkének (5) bekezdésére,

mivel:

(1) Az együttes feldolgozás jellemzően olyan olajfinomító-egységre vonatkozik, amely biomassza-alapanyagokat fosszilis alapanyagokkal együtt dolgoz fel, és azokat végső üzemanyagokká alakítja. Ez a módszer azonban egyéb, a folyékony bio-energiahordozókat és a fosszilis olajat kezelő létesítmények vagy a biológiai és nem biológiai eredetű hulladékokat együttesen feldolgozó létesítmények esetében is alkalmazható. A biomassza-alapanyag lehet például lipidalapú anyag, mint a növényi olaj, nyers tallolaj vagy pirolízisolaj, míg a fosszilis alapanyag jellemzően nyersolajból származik. Az ilyen alapanyag-keverékből előállított végső üzemanyagok általában dízelüzemanyagok, sugárhajtómű-üzemanyagok, fűtőolajok, tengeri hajózásban használt üzemanyagok, motorbenzin, motorbenzin-összetevők és néha propángáz, mely a cseppfolyósított szénhidrogéngáz egyik összetevője, ugyanakkor jelen lehetnek más termékek kisebb frakciói is. Döntő fontosságú, hogy az ilyen együttesen feldolgozott üzemanyagok bioüzemanyagokat és biogázokat is tartalmaznak. E felhatalmazáson alapuló rendelet értelmében nem minősül együttes feldolgozásnak az olyan termelőegységben végzett feldolgozás, amely az összekapcsolt infrastruktúrából kivont alapanyagként az összekapcsolt gázinfrastruktúra tömegmérleg-rendszerének segítségével tanúsított és nyomon követett biometánt használ.

(2) E felhatalmazáson alapuló rendelet alkalmazásában a biogáz azt a biomassza-alapanyagból származó gázt jelenti, amelyet a szóban forgó biomassza-alapanyagok fosszilis alapanyagokkal történő együttes feldolgozása során állítanak elő, folyékony vagy gáznemű végső üzemanyaggá alakítva azokat.

(3) Annak érdekében, hogy a biomasszából és a fosszilis alapanyagokból közös eljárásban előállított üzemanyagok megújuló részaránya beszámítható legyen az (EU) 2018/2001 irányelvben meghatározott célértékekbe, és hatékonyan hozzájárulhasson az Unión belül az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentéséhez, az irányelv 28. cikkének (5) bekezdése előírja a Bizottság számára, hogy felhatalmazáson alapuló jogi aktust fogadjon el a biomassza és a fosszilis üzemanyagok közös eljárásban való feldolgozásából származó bioüzemanyagok és közlekedési célú biogázok részarányának meghatározására szolgáló módszertan meghatározására.

([1]) HL L 328., 2018.12.21., 82. o.

(4) Az ellenőrzési költségek és a vizsgálatok pontossága közötti egyensúly megteremtése érdekében a felhatalmazáson alapuló jogi aktus egyaránt lehetővé teszi a gazdasági szereplők számára, hogy a radiokarbon (^{14}C) vizsgálaton alapuló közös harmonizált vizsgálati módszert vagy saját vizsgálati módszereiket alkalmazzák, amelyek lehetnek vállalatspecifikusak vagy folyamatspecifikusak. Annak biztosítása érdekében azonban, hogy a piacon közös ellenőrzési módszer kerüljön alkalmazásra, a fő vizsgálati módszerként a radiokarbon (^{14}C) vizsgálattól eltérő módszert használó gazdasági szereplőknek a fő vizsgálati módszer helyességének ellenőrzése érdekében rendszeresen el kell végezniük az outputok radiokarbon (^{14}C) vizsgálatát. Továbbá annak érdekében, hogy a gazdasági szereplők hozzászokhassanak a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat alkalmazásához egy másik – fő módszerként alkalmazott – vizsgálati módszerrel kombinálva, e módszertan alkalmazásának első évében megengedett bizonyos fokú rugalmasság a tekintetben, hogy a fő vizsgálat és a második (ellenőrző) vizsgálat eredményei között mekkora százalékos eltérés minősül elfogadhatónak,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

I. FEJEZET

A BIOMASSZA ÉS A FOSSZILIS ÜZEMANYAGOK KÖZÖS ELJÁRÁSBAN VALÓ FELDOLGOZÁSÁBÓL SZÁRMAZÓ BIOÜZEMANYAGOK ÉS KÖZLEKEDÉSI CÉLÚ BIOGÁZOK RÉSZARÁNYÁNAK MEGHATÁROZÁSÁRA SZOLGÁLÓ MÓDSZERTAN

1. cikk

Általános megközelítés és az alkalmazható módszerek

(1) A biomassza együttes feldolgozását végző gazdasági szereplők vállalatspecifikus vagy folyamatspecifikus vizsgálati módszert dolgozhatnak ki és alkalmazhatnak a bioanyag-tartalomban lévő karbonrészarány meghatározására, amely módszer igazodik az adott gyár jellegéhez és az alapanyagmixhez. E fő vizsgálati módszernek a tömeg- vagy energiamérlegen, a hozammal kapcsolatos módszereken vagy az outputok radiokarbon (^{14}C) vizsgálatán (radiokarbon detektálása akcelerátoros tömegspektrometriával (AMS) vagy a folyadékszcintillációs (LSC) módszerrel) kell alapulnia.

(2) A gazdasági szereplők a teljes finomítót, a folyékony bio-energiahordozókat és a fosszilis olajat kezelő létesítményt vagy a hulladékinputok együttes feldolgozását végző létesítményt az alkalmazott vizsgálati módszertől függetlenül rendszerhatárnak tekintik. Az együttesen feldolgozott üzemanyagok más üzemanyagokkal való elegyítését a rendszer határain kívül esőnek kell tekinteni. A radiokarbon (^{14}C) vizsgálatot az előtt kell elvégezni, hogy az együttes feldolgozással előállított üzemanyagokat tovább elegyítenék más olyan fosszilis üzemanyagokkal vagy bioüzemanyagokkal, amelyek nem képezték magának az együttes feldolgozásnak a részét.

(3) Amikor a gazdasági szereplők az együttes feldolgozás eredményeiről számolnak be, részletesen ismertetik az alkalmazott vizsgálati módszer pontosságát és precizitását. A gazdasági szereplők fő vizsgálati módszerük részeként figyelembe vesznek és jelentenek minden pontatlanságot az áramlások vagy a fűtési értékek mérése során. A gazdasági szereplők azonos vizsgálati módszert alkalmaznak ugyanazon finomító, folyékony bio-energiahordozókat és fosszilis olajat kezelő létesítmény vagy a hulladékinputok együttes feldolgozását végző létesítmény különböző feldolgozóegységeire. Ha ezek az egységek nincsenek összekötve, és nincs közöttük áramlás, a gazdasági szereplők különböző vizsgálati módszereket is alkalmazhatnak. Hulladékinputok együttes feldolgozását végző létesítmények esetében ez a módszer és a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat révén történő ellenőrzés csak akkor alkalmazható, ha megbízható és reprezentatív mintákat lehet venni azon inputokból, amelyek alkalmasak az összes input bioanyag-tartalmának megállapítására.

(4) A gazdasági szereplők biztosítják, hogy a kiválasztott vizsgálati módszer kimutatási határa alkalmas legyen a bioüzemanyagok vagy biogázok várható részarányának hatékony mérésére az eljárás során.

(5) Ha a gazdasági szereplők az együttes feldolgozásra vonatkozó eredmények kimutatásához a radiokarbon (^{14}C) alapú vizsgálattól eltérő valamely más fő vizsgálati módszert alkalmaznak, rendszerük teljesítményének és az alkalmazott fő vizsgálati módszer helyességének rendszeres ellenőrzésére az outputok radiokarbon (^{14}C) vizsgálatát kell alkalmazniuk. A bioanyag-tartalomban bizonyos karbonrészarányt mutató valamennyi output esetében szükség van radiokarbon (^{14}C) vizsgálattal történő ellenőrzésre.

(6) A gazdasági szereplők alaposan dokumentálják a biomasszát és a fosszilis üzemanyagot feldolgozó közös eljárásba bevont biomassza mennyiségét és típusát, valamint az e biomasszából előállított bioüzemanyag és biogáz mennyiségét. Ezen túlmenően a gazdasági szereplők bizonyítékokkal támasztják alá ezeket az információkat, beleértve az (1) bekezdésben meghatározott fő vizsgálati módszer eredményeit, valamint a biológiai eredetű hidrogén részarányának megállapítása esetén az (5) bekezdésben vagy az 5. cikkben meghatározott ellenőrzési módszer eredményeit.

2. cikk

Tömegmérlegen alapuló módszer

(1) Tömegmérleg-módszer alkalmazásakor a gazdasági szereplő elvégzi az inputok és outputok teljes tömegére vonatkozó teljes tömegmérleg-elemzést. A tömegmérleg-módszernek biztosítania kell, hogy minden output bioanyag-tartalma arányos legyen az inputok bioanyag-tartalmával, és hogy minden outputhoz hozzá legyen rendelve a radiokarbon (^{14}C) vizsgálati eredmények által azonosított biogén anyagok részaránya. Minden egyes outputhoz különböző átváltási tényezőket kell alkalmazni, amelyek a legpontosabban megfelelnek a mért bioanyag-tartalomnak a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat eredményei alapján. Az output esetében figyelembe kell venni a füstgázokban, a folyékony ipari szennyvízben és a szilárd maradékanyagokban elveszített tömeget. A tömegmérleg-módszernek magában kell foglalnia az alapanyagok és termékek további analitikai jellemzését, például a rendszer tömegáramainak végső és közelítő elemzését.

(2) Ha tömegmérlegen alapuló módszert alkalmaznak fő módszerként, a gazdasági szereplők a számítás során figyelembe veszik az alapanyagaikban, valamint az előállítási eljárásuk outputjaiban meglévő nedvesség- és egyéb nem-üzemanyag-szennyeződéseket.

3. cikk

Energiamérlegen alapuló módszer

Energiamérleg-módszer alkalmazásakor az olajfinomítóban végzett együttes feldolgozásból származó összes outputban akként kell meghatározni a biogén tartalomban lévő energiarészarányt, mint amely egyenlő a finomító inputjának biogén tartalmában lévő energiarészaránnyal. Az energiamérleg-módszer keretében rögzítik a biomassza és a fosszilis alapanyagok energiatartalmát, valamint az együttes feldolgozást végző létesítménybe belépő folyamatenergiát. A biomassza és a fosszilis alapanyagok energiatartalmát az alapanyag tömegének és alacsonyabb fűtőértékének (LHV, MJ/kg-ban mérve) felhasználásával kell kiszámítani. A bioenergia-input és a teljes energiainput hányadosaként kiszámított biofrakciót kell alkalmazni az együttes feldolgozásból származó összes üzemanyag-outputra annak érdekében, hogy meg lehessen határozni az előállított végső üzemanyagok bioanyag-tartalmát. Minden egyes outputhoz különböző átváltási tényezőket kell alkalmazni, amelyek a leginkább megfelelnek a mért bioanyag-tartalomnak a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat eredményei alapján.

4. cikk

A hozammal kapcsolatos módszerek

(1) Hozammódszer alkalmazásakor a gazdasági szereplők az alábbiakban leírt két módszer egyikét használhatják annak érdekében, hogy az üzemanyag előállításának közös eljárása során alkalmazandó hozamtényezőt állapítsanak meg:

a) A. hozammódszer. A különböző termékekhez rendelhető hozamot először akkor kell megfigyelni és feljegyezni, amikor a feldolgozóegységek csak tiszta fosszilis alapanyaggal működnek, vagy – különleges alkalmazások esetén (pl. korlátozott koncentráció) – a kereskedelmi célú egységeket reprezentáló kísérleti célú egységekben. Ezután hozzá kell adni a biomassza-alapanyagok bizonyos hányadát az inputáramhoz, és meg kell figyelni és fel kell jegyezni a hozamokra gyakorolt járulékos hatást. Ezt követően a bioanyag-tartalmat az egyes termékekhez az előállításuk növekedésével arányosan kell hozzárendelni. Minden hozamtényező csak arra a referencia-inputra és eljárási feltételre érvényes, amelyre az adott hozamtényezőt megállapították. A gazdasági szereplők különböző hozamtényezőket határozhatnak meg a különböző eljárásokra és operatív feltételekre. A tagállamok az e rendeletben meghatározott szabályokkal összhangban meghatározhatják azokat a hozamtényezőket, amelyeket a területükön a gazdasági szereplőknek alkalmazniuk kell. Különböző hozamtényezők használata esetén minden olyan alkalommal el kell végezni egy radiokarbon (^{14}C) vizsgálatot, amikor új hozamtényezőt vezetnek be, és ellenőrizni, szükség esetén pedig frissíteni kell a referenciainputok és az eljárási feltételek közötti korrelációt.

b) B. hozammódszer. Ez a módszer relációt állít fel az együttes feldolgozást végző egység bioanyag-inputja és bioanyag-outputja között. Az átváltási tényezőt úgy kell meghatározni, hogy több alapanyag-tételt kell futtatni ismert együttes-feldolgozási feltételek mellett, beleértve a rendszer inputjainak és outputjainak összes jellemzőjét. A hozamtényező ezen összefüggésének meghatározása után a hozamtényező immár minden azonos típusú és minőségű biogén alapanyagra alkalmazható, amelyet ugyanabban az együttes feldolgozást végző egységben, ugyanolyan operatív feltételek mellett használnak fel.

(2) A gazdasági szereplők fő módszerként csak akkor alkalmazhatnak hozammódszert, ha a rendszert az általuk meghatározott operatív referenciafeltételek között tartják, beleértve az alapanyag minőségét is. Ha a gazdasági szereplők hozammódszert alkalmaznak, ellenőrzési módszerként radiokarbon (^{14}C) vizsgálatot kell végezniük a 6. cikkel összhangban a hozamtényező ellenőrzésére, legalább azokban az esetekben, amikor megváltoztatják az operatív referencia-feltételeket.

(3) A gazdasági szereplők bizonyítják az üzem folyamatos működését ismert együttes-feldolgozási feltételek mellett azáltal, hogy minden egyes bioanyag-inputot radiokarbon (^{14}C) vizsgálatnak vetnek alá, amely segítségével kiszámolják az adott konverziós tényezőt.

5. cikk

A biológiai eredetű hidrogén részarányának meghatározása

(1) Ha az előállítás során biológiai eredetű megújuló hidrogén együttes feldolgozását végzik, a gazdasági szereplők dokumentálják és igazolják a hidrogén eredetét, valamint azt, hogy a hidrogénnel kezelő egységbe vagy más együttesen feldolgozó egységbe belépő hidrogént:

a) a kettős elszámolás elkerülése érdekében máshol nem számolták el megújuló energiaként, és

b) beépítették a végső üzemanyagba, és nem csupán a szennyeződések eltávolítására használják.

(2) A gazdasági szereplők használhatnak közös finomítói elemanalízist, például CHN-vizsgálatot (szén, hidrogén, nitrogén) a hidrogénkezelés előtt és után az anyag hidrogéntartalmának számszerűsítésére annak dokumentálása érdekében, hogy az üzemanyag hidrogéntartalma növekszik-e. A gazdasági szereplők az ilyen növekedést további bioüzemanyagként vagy biogázként is figyelembe vehetik az output szempontjából. A hidrogénkezelés vagy az együttes feldolgozás során felhasznált hidrogén biológiai eredetét a szállító, vagy a gazdasági szereplők – amennyiben ők maguk is előállítók – a felhasználás előtt igazolják.

II. FEJEZET

A GAZDASÁGI SZEREPLŐK AZON ÁLLÍTÁSAINAK ELLENŐRZÉSE, AMELYEK A BIOMASSZA ÉS A FOSSZILIS ÜZEMANYAGOK KÖZÖS ELJÁRÁSBAN VALÓ FELDOLGOZÁSÁBÓL SZÁRMAZÓ BIOÜZEMANYAGOK ÉS KÖZLEKEDÉSI CÉLÚ BIOGÁZOK RÉSZARÁNYÁRA VONATKOZNAK

6. cikk

A radiokarbon (^{14}C) vizsgálatra vonatkozó speciális követelmények

(1) A radiokarbon (^{14}C) vizsgálat elvégzésekor a gazdasági szereplők az akcelerátoros tömegspektrometria (AMS) módszerét alkalmazzák. Alternatív megoldásként azonban folyadékszcintillációs (LSC) módszert is alkalmazhatnak, ha a bioanyag-részarány várhatóan legalább 1 térfogatszázalék, és ha a minta alkalmas e vizsgálati módszer elvégzésére, különös tekintettel a folyadékban jelen lévő részecskékre.

(2) A gazdasági szereplők gondoskodnak arról, hogy a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat elvégzésekor a kiválasztott módszer megbízhatóan ki tudja mutatni és képes számszerűsíteni a bioanyag-részarányt. A gazdasági szereplők részletesen beszámolnak az eredmények pontosságáról és precizitásáról.

(3) A radiokarbon (^{14}C) vizsgálat során számszerűsíteni kell a biogén eredetű szénnek az oxigén biogén alapanyagokból történő kivonása miatti veszteségét, az inputokban és az output-termékekben lévő biogén és fosszilis szén összehasonlításával.

(4) Ha a második (ellenőrző) vizsgálati módszerként alkalmazott radiokarbon (^{14}C) vizsgálat abszolút értékben több mint 1 %-os eltérést mutat az output bioanyag-tartalma tekintetében a gazdasági szereplő által alkalmazott fő módszer eredményeihez képest, a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat értékeit kell érvényesnek tekinteni. E módszer alkalmazásának első évében a gazdasági szereplők abszolút értékben 3 %-os eltérést tekinthetnek elfogadhatónak (1 %-os eltérés helyett) mindaddig, amíg nem finomítják vizsgálati módszereiket. Ezen túlmenően a gazdasági szereplőknek felül kell vizsgálniuk fő vizsgálati módszereiket az ilyen eltéréshez vezető rendszerhibák kijavítása és szükség esetén a vizsgálati módszer kalibrálása érdekében.

(5) A fő vizsgálati módszer és a második (ellenőrző) vizsgálati módszerként alkalmazott radiokarbon (^{14}C) vizsgálat elvégzésének gyakoriságát az együttes feldolgozás fő paraméterei összetettségének és változékonyságának figyelembevételével kell meghatározni oly módon, hogy a bioanyag-tartalom részarányára vonatkozó állítások mindenkor tükrözzék a tényleges részarányt. A gazdasági szereplők legalább minden egyes tételre vagy szállítmányra vonatkozóan elvégzik a bioanyag-tartalom részarányának kiszámítását. Hacsak nem alkalmaznak olyan módszert, amely képes feltérképezni az egyes tételek vagy szállítmányok outputjának karbontartalmával kapcsolatos operatív feltételeket, a radiokarbon (^{14}C) vizsgálatot minden olyan esetben el kell végezni, amikor a kiindulási feltételekhez képest 5 %-nál nagyobb mértékben változnak a következők: az alapanyag összetétele a biogén input részaránya vagy a hidrogén és katalizátor inputok mennyisége tekintetében a teljes tömeg figyelembevételével, az eljárás paraméterei az abszolút értékben [K] kifejezett folyamathőmérséklet vagy az abszolút értékben [Pa] kifejezett folyamatnyomás tekintetében, illetve a termék összetétele. A termékösszetétel paramétereinek kiértékeléséhez a szénre, az oxigénre és a nitrogénre vonatkozó elemanalízist, valamint a víz- és szilárdanyag-tartalomra vonatkozó analízist kell alapul venni. A radiokarbon (^{14}C) vizsgálatot minden esetben legalább négyhavonta el kell végezni.

7. cikk

Nyilvántartás, folyamatellenőrzés, az eltérések auditálása és jelentése

(1) Amennyiben a gazdasági szereplők azt az állítást teszik, hogy az általuk forgalomba hozott üzemanyag bizonyos arányban bioüzemanyagot vagy biogázt tartalmaz, legalább két évig meg kell őrizniük a mintákat, valamint a mérési adatok és a számítások nyilvántartásait. A gazdasági szereplők teljeskörű hozzáférést biztosítanak a tanúsító szervek és az auditorok számára az ilyen mintákhoz, nyilvántartásokhoz és az egyéb bizonyítékokhoz. A gazdasági szereplők részletes leírást készítenek az általuk alkalmazott fő vizsgálati módszerről, beleértve annak pontosságát és precizitását, amelyet a radiokarbon (^{14}C) vizsgálat alkalmazásával is igazoltak, valamint a módszer alkalmazására vonatkozó eljárásról.

(2) Az eltérések kockázatának elkerülése, valamint a finomítók vagy más együttesen feldolgozó létesítmények által az üzemanyagaikban lévő bioanyag-részarányra vonatkozó állítások pontossága visszamenőleges ellenőrzésének megkönnyítése érdekében a gazdasági szereplők általános tömegmérleg-rendszert alkalmaznak, amely jelzi az input és az output biogén részarányát. Ezt a tömegmérleg-számítást a fő vizsgálati módszerrel párhuzamosan végzik el, hogy ellenőrizzék és összehasonlítsák a két módszer eredményeit az előállított végső üzemanyag bioanyag-részarányának kiértékelése céljából.

(3) Amennyiben a finomító vagy más együttesen feldolgozó létesítmény határain belül a gazdasági szereplők az együttes feldolgozás outputját más üzemanyagokkal keverik össze, tömegmérleg-rendszert alkalmaznak, amely lehetővé teszi a biomassza és a fosszilis alapanyagok közös eljárásban való feldolgozásából származó üzemanyagok szállítmányainak más üzemanyagokkal való összekeverését, továbbá az (EU) 2018/2001 irányelv 30. cikkével összhangban megfelelő tájékoztatást nyújtanak a szállítmányok jellemzőiről és méretéről.

(4) A tanúsító szervek auditorai által a bioüzemanyagok vagy biogázok azon üzemanyagban való részaránya tekintetében azonosított eltéréseket, amelyet a gazdasági szereplők forgalomba hoznak, jelentős meg nem feleléskként kell kezelni, és haladéktalanul be kell jelenteni azon önkéntes rendszereknek vagy egyéb tanúsítási rendszereknek, amelyek ellenőrzik, hogy a biomasszából előállított üzemanyag megfelel-e az (EU) 2018/2001 irányelv 29. cikkének (2)–(7) és (10) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági és üvegházhatásúgázkibocsátás-megtakarítási kritériumoknak.

(5) A tagállamok illetékes hatóságai az e rendelet 6. és 7. cikkében említett módszerek alkalmazásával ellenőrizhetik a gazdasági szereplőknek az általuk forgalomba hozott üzemanyagokban lévő bioüzemanyagok vagy biogázok arányára vonatkozó állításait is. Az ezen ellenőrző vizsgálatok eredményeként megállapított eltéréseket haladéktalanul be kell jelenteni a tanúsító szervnek, valamint az állításokat tanúsító önkéntes rendszernek vagy más tanúsítási rendszernek.

(6) Amennyiben a tanúsító szervek vagy a tagállamok illetékes hatóságai ilyen bejelentéseket tesznek, az érintett tanúsítási rendszer köteles azonnali lépéseket tenni az ügy kivizsgálása révén. Ha a kivizsgálás megerősíti a tanúsító szerv vagy a tagállam illetékes hatósága által tett megállapításokat, a tanúsítási rendszer az eltéréseket súlyos meg nem felelésként kezeli, és haladéktalanul felfüggeszti a gazdasági szereplő tanúsítványát.

(7) Az állítások pontosságának javítása érdekében az ellenőrzési vizsgálatok által megállapított alacsonyabb értékeket kell alapul venni az állítások alapját képező újraszámításhoz. Ezenkívül a tanúsítási rendszereknek szorgalmazniuk kell, hogy a gazdasági szereplő vizsgálja felül vizsgálati módszereit többek között az ilyen eltérésekhez vezető rendszerhibák korrekciója érdekében.

(8) A gazdasági szereplő által hozott intézkedések hatékonyságát a tanúsító szerv újabb auditjának kell hitelesítenie, mielőtt megszüntethetővé válna a tanúsítvány felfüggesztése.

III. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

8. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2023. június 5-én.

a Bizottság részéről
az elnök
Ursula VON DER LEYEN